Република Србија
УПРАВНИ СУД
Одељење у Нишу
II-4 У.17531/15
Дана: 27.10.2016. године
Б е о г р а д

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Десе Симић, председника већа, Драгана Јовановића и Ненада Стојановића, чланова већа, са судским саветником Бисерком Савић, као записничарем, одлучујући по тужби тужиоца А.А. из ..., ..., кога заступа Бојан Рајковић, адвокат из Пирота, Српских Владара 102, ради поништаја решења туженог Министарства финансија Републике Србије, Београд, 08 број 112-01-1/734-4-2015 од 13.11.2015. године, уз учешће заинтересованих лица Ненада Ристића из ..., ... и Јоване Панић из ..., ..., у правној ствари конкурса, након одржане усмене јавне расправе дана 21.10.2016. године, у нејавној седници већа, одржаној дана 27.10.2016. године, донео је

П Р Е С У Д У

I Тужба **СЕ УВАЖАВА, ПОНИШТАВА** решење Министарства финансија Републике Србије, 08 број 112-01-1/734-4-2015 од 13.11.2015. године и предмет **ВРАЋА** туженом органу на поновно одлучивање.

II ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужени орган Министарство финансија Републике Србије, Београд, да тужиоцу А.А. из ..., ..., надокнади трошкове управног спора у износу од 19.370,00 динара у року од 15 дана од дана пријема пресуде.

О б р а з л о ж е њ е

Оспореним решењем одбијен је, као неоснован, пригор тужиоца изјављен на одлуку в.д. директора Управе царина, број 148-12-111-02-574/39/2015 од 21.09.2015. године, при чему је у уводу, диспозитиву и образложењу оспореног решења, тужени орган очигледном омашком у погледу броја наведене одлуке, погрешно навео број „148-12-111-01-574/39/2015“, уместо броја „148-12-111-02-574/39/2015“. Наведеном одлуком в.д. директора Управе царина, заинтересована лица се бирају на радно место за послове царинског надзора и контроле у путничком промету-цариник, у звању царински

надзорник, у ЦИ Градина, у Управи царина – Царинарница Димитровград.

Тужбом, поднетом 21.12.2015. године, тужилац оспорава решење туженог органа наводећи да је у току конкурсног поступка и приликом доношења првостепене одлуке учињено низ неправилности и да је, након пријема првостепене одлуке, поднео захтев да му се одобри преглед конкурсне документације, којом приликом је установио да прворангирани кандидат В.В. уз документацију није приложила уверење Вишег суда да није под истрагом, већ само уверење Основног суда, као и да није приложила ни документацију о познавању страног језика, што је био један од услова конкурса, док је тужилац доставио уверење Центра за наставу страних језика од 28.11.1998. године. Због наведеног, сматра да конкурсна комисија није имала сазнања о томе да ли је именована под истрагом за кривична дела из надлежности Вишег суда, а осим тога, наводи да тужени орган погрешно оцењује да тужилац погрешно сматра да су кандидати били у обавези да приложе доказ о знању језика који се траже у конкурсу, јер, ако кандидати нису били у обавези да доставе такве доказе, остаје нејасно на основу којих критеријума је конкурсна комисија утврдила познавање језика. Даље, наводи да другорангирани Б.Б. није испуњавао услове конкурса јер уз пријаву није приложио доказ о радном искуству у струци - царинској служби, о положеном државном стручном испиту и доказ о познавању језика, што су били услови конкурса. Сматра да приликом избора предност имају кандидати који су положили државни стучни испит и указује да вредновање стручне оспособљености кандидата за обављање послова радног места које се попуњава, није обављено на ваљан начин, односно да је нејасно како је вредновао кандидат Б.Б. који никад није радио у царинској служби, а кандидат В.В. можда који месец, док њега као кандидата комисија није ни испитивала, наводећи да немају шта да га питају, јер зна боље од њих, да су од њега учили и да знају за његове резултате и награде, јер је он њима био шеф и контролор. Сматра да су оцене даване произвољно и да комисија није била објективна при оцењивању и рангирању, као и да се тужени орган погрешно позива на одредбе Правилника о правима, обавезама и одговорностима запослених у Министарству финансија - Управи царина од 14.11.2003. године, будући да кандидати још увек нису запослени у управи царина, те да се овај Правилник може односити само на права и обавезе чланова конкурсне комисије, с обзиром да су они запослени у управи царине. Сматра да је тужени орган оспорено решење донео погрешном применом Закона о државним службеницима и Правилника о стручним оспособљеностима, знањима и вештинама које се проверавају у изборном поступку, начином њихове провере и мерилима за избор на радна места, па предлаже да Суд уважи тужбу и поништи оспорено решење.

Тужени орган је доставио Суду списе предмета ове управне ствари и одговор на тужбу у којем оспорава све наводе тужбе и предлаже да Суд тужбу одбије.

Заинтересовано лице Б.Б. је доставио одговор на тужбу у коме наводи да је уз пријаву на конкурс доставио комплетну документацију, да своје знање енглеског језика на конверзацијском нивоу може да оцени одличном оценом, да је тражено радно искуство у струци остварио у Г.Г., а не у царинској служби, као и да је у тексту конкурса, у напомени, јасно наведено да кандидат који нема положен државни стручни испит може бити примљен под условом да тај испит положи по окончању пробног рада од 6 месеци. Такође, наводи да је полагање испита пријавио за дан 29.02.2016. године и

да похађа курс за царинске службенике, који по распореду наставе завршава у првој недељи марта 2016. године. Сматра наводе тужбе неоснованим и неутемељеним и да је испунио све услове из конкурса за пријем за предметно радно место.

Заинтересовано лице В.В. је доставила Суду одговор на тужбу, у коме наводи да је испунила све прописане услове конкурса и да је уз пријаву доставила сву тражену документацију. Сматра да је одлука о њеном избору правилна и законита и предлаже да Суд тужбу одбије.

Управни суд је, у одсуству уредно позваних заинтересованих лица одржао усмену јавну расправу, применом одредбе члана 34. став 2. Закона о управним споровима („Службени гласник РС“, број 111/09), на којој је пуномоћник тужиоца навео да остаје у свему код навода тужбе, истичући да је тужени орган применио Правилник из 2003. године од 04.11.2003. године, који у поступку није могао бити примењен будући да је његова важност престала 2005. године, као и да су у проведеном поступку повређени чланови 23., 30. и 33. Уредбе о спровођењу интерног и јавног конкурса, као и одредбе члана 16. Правилника о стручним оспособљеностима, знањима и вештинама. Навео је да изабрани кандидат Б.Б. није имао потпуну документацију, јер уз пријаву на конкурс није приложио доказ о познавању страног језика и да је, вероватно, допуњавао конкурсну документацију, што је недопуштено, будући да се конкурсна документација отвара након протека рока за пријаву. Такође, навео је да кандидат Б.Б. није испуњавао услове конкурса ни у погледу дужине радног стажа у струци, посебно наглашавајући чињеницу да није имао положен државни испит, што је такође био услов конкурса, док је, у односу на кандидата В.В., навео да њен избор оспорава са разлога датих у реферату тужбе. Осим тога, навео је и да је конкурсна комисија била непрописно састављена, јер у њеном саставу није било члана који је претпостављен раднику за радно место за које је конкурс расписан, као и да је конкурсна комисија прекорачила своја овлашћења, будући да је вршила оцену способности кандидата, што је у надлежности директора. Предложио је да Суд тужбу уважи и оспорено решење поништи. Трошкове је тражио, за приступ Суду износ од 18.000,00 динара и за судске таксе износ по одмерењу Суда.

Овлашћено лице туженог органа навело је да остаје у свему при наводима из одговора на тужбу и да оспорава наводе пуномоћника тужиоца којима указује на погрешну примену Правилника из 2003. године, будући да је одредбом члана 319. став 8. Царинског закона регулисано да ће се ближи услови регулисати Правилником, односно да је тај Правилник донет основом Царинског закона. Такође, навео је да су оба изабрана кандидата уз пријаву на конкурс приложила потпуну документацију, те да и у том делу наводи пуномоћника тужиоца нису основани. Предложио је да Суд тужбу одбије. Трошкове није тражио.

По разматрању навода тужбе, одговора на тужбу туженог органа, одговора на тужбу заинтересованих лица, списа предмета и речи странака на одржаној усменој јавној расправи, Управни суд налази:

тужба је основана.

Из списа предмета и образложења оспореног решења произлази да је поводом конкурса за пријем у радни однос на неодређено време у Царинарници Димитровград, за два радна места за послове царинског надзора и контроле у путничком промету – Цариник, звање царински надзорник, ЦИ Градина, објављеном у "Службеном гласнику РС", број 46/2015 дана 28.05.2015. године, Конкурсна комисија спровела изборни поступак и након обављеног разговора са кандидатима који су испуњавали услове конкурса сачинила записник, 01 број Д-1409/4 од 08.07.2015. године, којим је утврдила редоследну листу од седамнаест кандидата, према којој је на првом месту заинтересовано лице В.В. са оценом 3,00, на другом месту заинтересовано лице Б.Б. са оценом 2,83, а на трећем месту тужилац А.А. са оценом 2,66. На основу наведеног записника и приложених доказа, в.д. директора Управе царина је донео одлуку, број 148-12-111-02-574/39/2015 од 21.09.2015. године, којом се за предметна радна места бирају заинтересована лица. Према образложењу оспореног решења, тужилац је на наведену одлуку поднео приговор, којим оспорава њену законитост из разлога које понавља и тужбом и у коме је, између осталог, навео да изабрани кандидат Б.Б. нема положен државни испит, те да стога не испуњава услове конкурса. Одлучујући о приговору тужиоца, тужени орган је донео оспорено решење, којим је приговор одбио, као неоснован, уз образложење да је поступак избора пријављених кандидата спроведен у складу са законом и да, између осталог, подносилац приговора, овде тужилац, погрешно сматра да је постојала обавеза достављања доказа о положеном државном испиту, јер су кандидати који немају положен државни стручни испит, а буду изабрани, у обавези да положе тај испит до окончања пробног рада, сходно члану 102. у вези са чланом 64. Закона о државним службеницима.

По оцени Управног суда, чињенице и разлози које тужени орган наводи у образложењу оспореног решења не упућују на одлуку каква је дата у диспозитиву, због чега је оспорено решење донето уз битну повреду одредбе члана 199. став 2. Закона о општем управном поступку („Службени лист СРЈ", број 33/97 и 31/01 и „Службени гласник РС", број 30/10), којом је прописано да свако решење мора, између осталог, да садржи утврђено чињенично стање и разлоге који су били одлучни при оцени доказа, разлоге због којих није уважен који од захтева странака, правне прописе и разлоге који, с обзиром на утврђено чињенично стање, упућују на решење какво је дато у диспозитиву. Ово с тога што, према схватању Управног суда, у случају када је конкурсом прописан, као један од услова за радно место, услов да кандидат има положен државни стручни испит, кандидати са положеним државним стручним испитом, поред испуњавања осталих услова, морају имати предност у изборном поступку у односу на остале кандидате без положеног државног стручног испита, а тек у случају да нико од пријављених кандидата нема положен државни стручни испит, могу се узети у обзир у поступку пријема кандидати без положеног стручног испита, који се примају на рад под условом да тај испит положе до окончања пробног рада. Због наведеног, не могу се прихватити као правилни разлози туженог органа, дати у образложењу оспореног решења, да је по конкурсу који је предмет овог управног спора, у коме је, као један од услова прописан положен државни стручни испит, примљен кандидат који је, у односу на тужиоца, добио бољу просечну оцену, јер, при неспорној чињеници да заинтересовано лице Б.Б. у време конкурса није имао положен државни испит, јасно је да је тужилац, будући да је имао положени државни испит, што међу

странкама није спорно, у односу на њега морао имати предност приликом избора кандидата. Такав став, уосталом, изразио је и Врховни касациони суд у пресуди Узп. 142/2016 од 02.06.2016. године.

Суд је посебно ценио навод туженог органа и заинтересованог лица, да је конкурсом предвиђена могућност да кандидати који немају положен државни стручни испит могу да се приме на рад под условом да положе државни стручни испит до окончања пробног рада, али налази да је та могућност, која је наведена у напомени конкурса, дата за случај да се на конкурс не јаве кандидати који имају положен државни стручни испит.

Налазећи да је оспореним решењем повређен закон на штету тужиоца, Управни суд је, са изнетих разлога, тужбу уважио и поништио оспорено решење одлучујући као у ставу I диспозитива, применом одредби чланова 40. став 2., 42. став 1. и 46. став 2. Закона о управним споровима, а у поновном поступку тужени орган је дужан да отклони недостатке на које му је указано овом пресудом и донесе ново, законито решење, дајући за своју одлуку јасне и аргументоване правне разлоге, при чему ће имати у виду правно схватање и примедбе Суда у погледу поступка, које су обавезне за тужени орган, у смислу члана 69. став 2. наведеног Закона.

Одлука о трошковима донета је на основу члана 66. и 67. Закона о управним споровима и члана 153. став 1. и члана 154. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ број 72/11...55/14), који се сходно примењују на основу одредбе члана 74. Закона о управним споровима. Управни суд је нашао да је захтев тужиоца за накнаду трошкова управног спора основан, с обзиром да је у вези са покретањем спора, према тарифном броју 28. и 29. Закона о судским таксама („Службени гласник РС”, број 28/94...106/15), имао трошкове за таксу за тужбу у износу од 390,00 динара и таксу за пресуду у износу од 980,00 динара, као и трошкове за награду адвокату на име приступа Суду на усмену јавну расправу, које је Суд, на основу тарифног броја 44. Тарифе о наградама и накнадама трошкова за рад адвоката („Службени гласник РС” број 121/2012), одредио у износу од 18.000,00 динара, те је одлучујући као у ставу II диспозитива ове пресуде, тужиоцу досудио укупне трошкове спора у износу од 19.370,00 динара.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
Дана: 27.10.2016. године, II-4 У. 17531/15

Записничар,
Бисерка Савић , с.р.

Председник већа-судија,
Деса Симић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

СМ